

Martin Mouritsen og
Jens Chr. Gutesen
djúpt inni í tóna-
heiminum

sín.

Dvorák

Symfoni nr. 5 er kanska hon, ið føroyingar kenna best, og hon er eisini sera væl dámd av mongum.

Framførslan hjá Føroya Symfoniorkestri knýtti óivað enn fleiri fólk at hesum vøkru tónum Dvoráks.

Her lærdu vit orkestrið at kenna frá mongum síðum. Dvorák ger nógv burtur úr samanspælinum millum teir ymsu bólkarnar í orkestrinum.

Træblásararnir eiga stóran lut í verkinum, og hesin bólkur hevur leingi verið ein av okkara drúgvastu, og eisini hesaferð gleddi tann vakri træklangurin frá miðjuni.

Samanspælið millum teir ymsu bólkarnar eydnast væl, og tónarnir dansaðu frá ljóðföri til ljóðföri í tryggum gtevi.

Tær mongu crescendoirnar — frá einum einmallum ljóðföri til fullt orkestrur í fullari styrki — draga áhoyrararnar við sær. Javnvágin ímillum ymsu bólkarnar var góð — bæði í pianissimo og fortissimo.

Fall serliga fyri tí stillu largoini í øðrum satsi. Kári Bæk spældi ómetaliga vakurt upp á eingilska-horn sitt. Tað vakra stilla lagið legði allar áhoyrararnar í leinkjur. Tú aftraði teg við at anda, tá stilla pizzikatoíð frá bassunum spákaði so friðarliga undir tí sorgblíða lagnum.

Kári hevur ein hita í sinum tóna, sum mangir snidlingar munnu øvunda honum.

3. og 4. satsur fáa altíð áhoyrararnar at vakna, gleðast og undrast.

Symfoniorkestrið endaði allegro con fuoco og

áhoyrararnir livdu við til seinasta tóna.

Martin Mouritsen stjórnaði trygt og kensluborið, og hann hevði gott tak á tónleiki og tónleikarum. Kundið hugsað mær eitt sindur meira av »eldi« viðhvørt, men her hevur hvør einstakur sjálvandi sína hugsan.

Føroya Symfoniorkestrur er í menning. Vit gleðast um framgongdina fyri hvørja einastu konsert.

Lat okkum geva hesum monnum og kvinnum møguleika at mennast henda tónlistarliga stoltleika okkara — eisini framvív.

Vit oysa pening í eitt »prestisjuprojekt« fyri og annað eftir, men tónleikur er altíð kostnaðarmikil? Kortini kostar eitt symfoniorkestrur bert fáar metrar av tunnli!

Okkum tørvar eitt »landslið«, sum okkara ungu evnariku tónleikarar kunnu spæla seg inn á, annars missa vit hetta ríkidømi okkara av landinum. Og tá verður bert fremmandur tónleikur at hoyra úr bilradiolurtunum í undirsjóvartunnlinum!

Ein rík løta í Norðurlandahúsinum.

Kári Bæk við sínum
eingilska-horni — og
Norðurlandahúsið
heldur andanum